

Predikan

14 e tref 2013, årg. 2

Psalmer: 301, 10, 664, 57, 728, 712.

Pär-Magnus Möller

Ett kännetecken som följt kyrkan i alla årtusenden har varit det faktum att man alltid bråkat, kivat och delat upp sig i olika fraktioner. Många av er har säkert hört berättelsen om den fromma gamla damen och hennes hembitråde. De hade varit med i den ena församlingen efter det andra och avbetat alla kända samfund på orten – men överallt hade den gamla damen hittat fel. Till sist hade hon bildat ett eget samfund med bara två medlemmar- hon själv och hembiträdet. Den besökande journalisten frågade nyfiket om den gamla damen därmed trodde att bara hon själv och hembiträdet Agda skulle vara dem som i evighet skulle sjunga inför Guds tron i himmelen. Jo, så vart det nog, sade den gamla damen eftertänksamt, men lade snabbt till: men ärligt talat är jag lite orolig för Agda!

Det är ett under att kyrkan, trots hennes sargade organisation, ändå finns kvar efter alla år. Vi kan ju bara tänka på alla de andra stora romerska religionerna, med sina mäktiga tempel och sin gigantiska utbredning över hela den då kända världen, som sedan länge dött ut och som vi nu kan beskåda som ruinhögar över flydda tider. Inte en enda troende finns kvar av de romerska eller grekiska gudarnas bekännare, trots att det på den tiden var en ”världsvid” religion. Men Kristi kyrka har bestått trots att hon utsatts för all destruktivitet man kan tänka sig. Fienderna har varit många, både yttre och inre – och kyrkan har gjort många misstag, gått vilse många gånger, men ändå är hon kvar – i dag starkare än någonsin. Visst är det underligt!

Orsaken till att hon består är att hon inte tillhör denna världen som sliter och drar i henne – hon tillhör evigheten. Det är också det som Jesus påminner lärjungarna om när han hör att de tvistade med varandra om vem som var störst.

I denna världen finns kungar och män och kvinnor med mäktiga ämbeten – det finns militärer och stormakter – men mer er är det annorlunda..., säger Jesus. Vad är det som är så annorlunda med oss?

Vår uppgift är att gestalta ett annat rike i denna värld. Vi lever i denna värld med alla dess mäktiga strukturer och hierarkier och vi måste ibland underordna oss dem för att samhället skall fungera – vi är också kallade att tjäna denna värld vi fått som gåva, vi skall bidra med allt gott vi kan. Men samtidigt måste vi hela tiden öva oss i medvetenheten om att vi tillhör ett annat rike, en annan kung, ett annat folk: Guds folk.

Därför är det annorlunda med oss kristna.

Vårt ideal är Jesu liv. Han som är den störste kommer som vår tjänare. Han lyfter upp allt som var litet, bortglömt, föraktat, oviktigt för världen – och blir dess tjänare. Och när han gör det ser alla människor hur det var tänkt från början. Ingen vettig människa kan låta bli att bli berörd av Jesu kärlek till de undantagsatta, fattiga, sjuka, socialt misskrediterade, olyckliga, tjuvar, bedragare, prostituerade. När Jesus ser i kärlek till alla dessa så skäms den snikna världen. Ja, hela Jesu liv blev till en provokation mot det etablerade samhället så till den grad att både den religiösa och politiska makten gjorde gemensam sak och røjde honom ur vägen genom lögner och rackarspel.

Bara detta enkla att vända hierarkierna i världen blir ett tydligt vittnesbörd om det rike vi egentligen tillhör.

När vi tjänar varandra och världen i självutgivande kärlek syns evangeliet – och den kärlek som strömmar ur våra kärlekshandlingar kan ingen stå emot – varje sunt hjärta öppnas för evangeliet och Guds rike får ta sin boning där. Så enkelt är det... varför är det då samtidigt så svårt?

Våra hjärtan är delade. Allting i oss är delat, vår kärlek, vår vilja, vår strävan – våra drifter. Det är därför kyrkan alltid stridit med sig själv, det är därför hon är uppdelad i olika kyrkor, samfund och inriktningar – och individer. Kyrkan – enhetens tecken i världen, blir ofta ett tecken på världens brustenhet... och man kivas med samma frågor som resten av världen; Vem av oss är störst, vem har mest rätt, vem älskar du mest? Och Jesus ser på oss med olidligt tålmod...; ”med er är det annorlunda”...

Att vara kristen är att gå in i en livslång övning i ödmjukhet. Detta är den svåraste av alla övningar i denna värld eftersom den strävar emot allt som världen i övrigt strävar efter. Vi har alla av världen blivit lärda att bevaka våra rättigheter och finner det totalt naturligt att slänga in en ”dagens ris” i tidningen då saker går oss emot, eller baktala eller på annat sätt straffa dem som inte vill som vi eller som behagar göra livet besvärlig för oss. Så ser Jesus på oss; ”Med er oss är det annorlunda” ... Jesus är obehagligt tydlig med det – vi skall öva oss att vända andra kinden till, ge åt den som ber, bära varandras bördor, vara allas tjänare och inte döma ...

Jesus vill lära oss att den verkliga styrkan i livet inte stavas makt utan ödmjukhet, och att vi måste leva värdigt det rike vi tillhör – Guds rike.

Jesus är mitt ibland oss för att hjälpa oss med detta liv – han är mitt ibland oss som vår tjänare.

Mitt i vår splittrade värld, i vår splittrade kyrka, i vårt splittrade hjärta möter Jesus oss för att göra allt helt igen. Det är Jesus som är helaren.

Och det är detta som det stora mysteriet i kyrkans liv. Hur splittrad hon än är i världens ögon är hon ändå ett i Kristus. Utanför Kristus kan kyrkan inte existera. Syskon kan leva på olika orter, ha olika intressen, bejaka olika kulturer – men de tillhör ändå samma moder, samma DNA. Syskonen kan välja om de vill leva i fiendskap, bråk eller samförstånd och kärlek – men det ändrar ändå inte det faktum att de hör samman. Vi blir alla betjänade av samma Kristus – han ger liv åt ordet, han är närvarande genom den Helige Ande, han ger sig åt sin kyrka genom brödet och vinet som är hans kropp och blod. Oavbrutet.

Likadant är det med våra delade, spruckna hjärtan. Visst vill jag leva som Jesu lärjunge, visst önskar jag kunna leva ett heligt liv som ärar Gud och hjälper människor – men samtidigt vill jag leva som resten av världen, jag vill bevaka mina gränser, jag vill ha det bekvämt, jag vill unna mig att förakta dem jag har svårt för, jag vill inte se andras nöd.

Så dyker vår ångest över spruckenheten i våra liv upp, ofta påhejad av andra bröder och systrar med delade hjärtan och med en längtan efter att döma: Kan man vara kristen och syndare på en och samma gång, kan man vara kristen och dricka, kan man vara kristen och skattefuska, kan man vara kristen och homosexuell, kan man vara kristen och girig, kan man vara kristen och gå på bio, dansa, ha kul på världens sätt? Kan man vara kristen och sig själv, med alla laster, önsknings, behov och känslor som man bär, på en och samma gång?

Ja, än en gång; här uppenbarar sig det stora mysteriet: genom dopet och tron är du i Kristus – och allt du gör det gör du i honom. Om allt du gör är bra, det är en annan fråga, allt är ju tillåtet men allt är inte nyttigt – men så länge vi är i Kristus är det inget som skiljer oss från honom – och för att bli kvar i Kristus krävs inga goda gärningar eller frihet från ett brustet liv. Den värste mördare kan trots sina onda gärningar ändå vara kvar i Kristus, om mördaren håller sig till Jesus, kämpar med honom. Detta har världens så svårt att förstå; radikaliteten i Jesu kärlek och handlande. Det är lätt för oss att tycka att det är fint att Jesus umgås med äktenskapsbrytare på Jesu tid – men att han har samma blick för min granne som var otrogen med min andre granne – eller samma blick för mig då jag gjort samma sak – det har vi så svårt att förstå – jag har ju redan dömt mina grannar och mig själv – hur kan han då fria? Ja, det är just så oförnuftigt radikal och totalt genomgripande som Jesu kärlek är – det är detta som är konsekvensen av hela Guds försoningsverk.

Paulus skriver: *Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller andemakter, varken något som finns eller något som kommer, varken krafter i*

höjden eller krafter i djupet eller något annat i skapelsen skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår herre. (Rom 8:38-39) Om det är så – hur skulle mina synder eller mitt brustna liv stå i vägen för hans kärlek till mig?

Du kan vara dig själv och kristen – det är det som är hela poängen med Jesu verk. Du skall inte bli någon annan – du skall bli dig själv, såsom Gud skapat dig. Jesus har ju försonat oss med Gud och han är mitt ibland oss som vår tjänare. Han upprättar oss, leder oss med sin ande genom våra samveten, vår kunskap, våra insikter och genom vår kärlek – så att vi blir oss själva och inte någon annan. Däri ligger ju helighetens hemlighet; att du blir dig själv liksom Gud sade om sig själv då Moses frågar efter hans namn: ”Jag är den jag är”. Helighetens kärna är att Gud får vara Gud och jag får vara den jag är – jag får bli hel, obruten...

Liksom Jesus tjänar oss som är hans systrar och bröder – så skall vi tjäna den mänslighet som Gud älskar.

Det är först den människa som kommit till insikt om vem han eller hon är som inte längre har något behov av att bli störst, stå först eller vara bäst. De tvistande lärjungarna hade onekligen en bit att gå i tron innan de insett vad Jesus menade med: ”Med er är det annorlunda...” Vi är annorlunda eftersom vi inte behöver sträva efter att bli någon i världens ögon – eller ens i våra bröder eller systrars ögon – för vi vet redan vem vi är i Jesu ögon. Vi vet vem vi är. Det ger en trygghet som också möjliggör för oss att tjäna världen liksom Jesus tjänar oss.

Jesus sänder oss att med vår brustenhets vara hans tjänare i världen. Vi skall inte tjäna med vår styrka och duktighet – vi får istället möta Guds älskade mänsklighet just sådana vi är i Kristus; Syndare förvisso, brustna förvisso, rädda och oroliga, fega och dumma – men ändå i Kristus. När vi inte försöker dölja våra svagheter och synder för dem vi möter sker något märkligt: Genom alla våra sår, all vår brustenhets ser de vi möter Kristi kärlek. Har ni tänkt på det. När vi lever i Kristus, i gemenskapen med honom blir våra sår till välsignelse – de blir sprickor i våra liv där Jesu försoningsverk syns och där Guds rike skiner igenom. Det är ett under. Det är nåd. Det är så Guds rike fungerar. Den människa som trots sina sår funnit vem hon är i Kristus blir till ljus. Därför Säger Jesus till oss: ”Med er är det annorlunda...”